

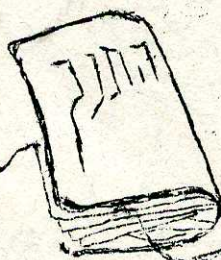
№ 1 (29)

12 מרץ 1982

כל סוף

המיסד משה בן חיים

ג ב י ר ו ת י ו ר ב ו ת י ה ה ס ט ו ר ל י ה ח ו ז ר ת

בראשית ברא אלוהים את " כל הסוטה ", אין להתווכח זה כתוב.
נכון, בעת ההיא הארץ היתה תוהו ובוהו, חושך על פני תהום גם זה
כתוב, עובדה.
אחר כך יהי אור ויהי אור.

ועוד אמר - "תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי עשה, פרי
למינו אשר זרעו על הארץ.
ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ פרי אשר זרעו בו למינהו"
וירא כי טוב - ככתוב וישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף.....
ויברא את האדם בצלמו זרעים לעיניו.....
ויאמר להם פרו ורבו מלאו את הארץ, זרעו זרע וכך יצחיה לכם לאכלה.

ההיסטוריה פרושה לפניכם -

5.11.76 (הארץ תוהו ובוהו), מחליטים ~~המחברים~~ ^{החברים} ^{החברים} על דעת עצמם
(כמעט) להוציא עיתון מחתרת שבו יוכל נוער השוליים לשפוך את הזהמה
המצטברת התורשתית ממוחו הקודח.
העיתון נקרא אמנם עיתון בלתי תלוי, אך מסתבר מיד שהרבה אנשים תלויים
דווקא בדרכה הזאת, פורקים את הזעם המצטבר והמשאית של אייבן.
העיתון הופך ללהיט, משאיר אחריו נבון חסר אונים את "דברי".

בחצר המשק מתעורר פולמוס בדבר כדאיות של עיתון משנה כזה כמו "דברי-
הכפר".

5.11.76 - אומרים תהיה מלחמה !

זהו זה - סוטים, זרוקים, דפוקים, מטכנים,
אקונומים, חתנים, מפונים.....
חזרנו אליכם, הרימו את הראש.

המערכת. (שם בדוי)

זמנים חדשים זמירות ישנות וקול התור
נשמע בארצנו
תור לאוטובוס תור לכספומט
תור לשגרירות האמריקאית
ועכשיו גם תור לוועדת שיכון בכדי
להשיג חדר.
כן, מבול חדש של בני משק חוזרים
שרים-עולים- יורדים-עומדים-לומדים
הגיעו לתחנה מי לתלדוק מי להחליף
רכבת ותחתונים, ומי לעלות מחדש
על הפסים -

אז ברוכים הבאים והשרים :

ג'נט ואמיר, פלוא, משה, אורו, דינה,
דנה, דינה ורון שהגיע לאולפן.

גל אחר של חתונות עלה על גדותיו והציף את
הקיבוץ בשמחה אמיתית, נרק הרבי מצפת נעלם
ונמצא אחרי שבוע ב- GUEST SEMINAR

מאורעות מסעירים במיוחד לא קרו מאז
הגליון האחרון,
ורק מאורע משעיר אחד הסעיר את הכפר
בזמן האחרון, בואו שלגמל עם חמישה
מהלכים והנעה קדמית למשק ילדים !

שני ביקורים חשובים עלו לכותרות -
הראשון של דניאל מיטרן שהגיע לקיבוץ
ולכבודה אורגן צוות אבטחה מלא כשהגנרל שלנו
מפקד על המבצע מכדור פורח שנקשר לאסם
כשהסיסמא היא:
"אם אדם נופל מהאסם באמצע הלילה, רק הג'ירפה
של מירון יכולה להרים אותו.
הביקור המלכותי השני יהיה ביקור (לפי מקורות
יודעי דבר בחברת מקורות) ואף הוא של דניאל
הלא הוא מלך הצריפים ומעורכיו הראשונים של
עיתון זה. לכבודו כך נמסר, תיערך ארוחת
שחיתות בחדר השומרים וילדי הגנים יורדו
למקלטים.

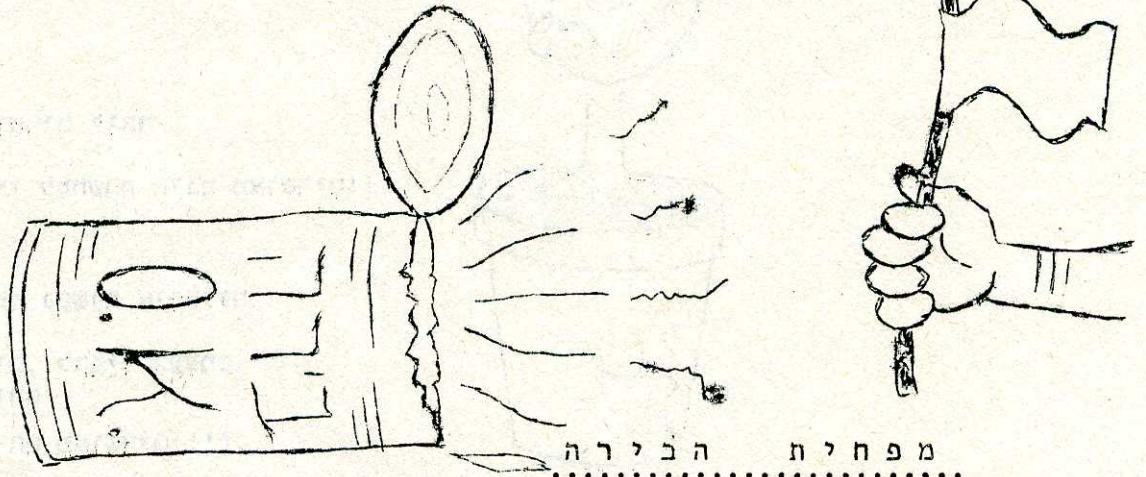
אישיות חשובה אחרת בני גולדברג יצא
למסע עסקים באוסטרליה כשהוא גורר
אחריו שמועות על התמוטטות הכורסה של
מחנים עקב הגילוי המסעיר של שותפת
גולדברג בהמצאה החדשה של מרידור
"הברז", שחטפנו כולנו.

הוקם מועדון צעירים, פאב ובית מחסה חדש
במקלט של חדר האוכל, ביוזמתו הברוכה של
מיכי, והלהיט על הבר הוא
"חורסקופ" תחזית ---- שבועית
בשיתוף סדרן העבודה וועדת פרו ורבו.

קבוצת הרגבי התפרקה והמגרש הולך להיזרע
בדשא חדש,

ואילו קבוצת הכדורסל זכתה לחזוק אמריקאי של
אורן ופלוז שהעלו את מספר שחקני הסגל משניים
לארבעה.

זהו להפעם ואם אין חדשות אז צריך ליצור אותם
ועד לפעם הבאה - מ ה נ ש מ ע ? ר ד י ו !

שאלו אותי אם כל מה שאני כותב זה נכון ודברים שבאמת קרו. מה זה משנה?
דחיל-רבק. צחקתם? בכיתם? נהנתם? זה הכל חשוב.

אני הולך לאסט. שמעתי שאחרי הסמינר הראשוני (שרינג או אולי פודינג), אפשר לקום
בלי שיעון מעורר. הגוף מתעורר בזמן לעבודה בצורה טבעית - (שעתיים מאוחר!)

אמרו לי שהמילים הגסות שאני כותב במאמרים שלי מכערות את פני עלון קיבוץ כפר-הנשיא.
אתם יודעים מה? השמוק שאמר את זה צודק מאה אחוז.

סיפור שהיה באמת - יצחק עדר עדיין בא לאכול ארוחת בוקר בשעה 9.15 אחרי שגמרו לנקות ולקפל
את הכל. כמו כן ממשיך לכוון את השעון קיר בחה"א (אפילו שלא צריך).

** עצת השבוע. (שורש ע.צ.י.ץ) אם תמיר שפרונג (1.95 ס"מ) בא אליך ואומר לך: "אתה
טיפש, כסיל, ויש לך פוצץ של קוץ", תשמעו לי ופשוט תענו לו: "אתה צודק".

ביום שבת לקחתי את דותן קוניגס (בן ה-6), לטיול קצר. בדרך הוא אמר לי שהוא רוצה פיפי.
אמרתי לו שישלוף את הנקניק וקדימה... מה אומר דותן? זה לא נקניק זה תולעת.

לא מספיק שהסתבכתי עם אנשי אסט ותמיר עכשיו גם ועדת הגיל הרך תקפוץ עלי !!

הגיע למשק אדם שהוא מומחה מספר אחד בארץ בקריאת כף היד. הכל התרחש בצורה חלקה ומענינת
ועם הרבה הגיון... עד שהגיע ליד של משה גרשמן. תאוריה בת אלפיים שנה התנפצה תוך שניות
והכל מול עיניו, היה גדול !

אני יודע שאני לא מחדש לכם כלום, אבל בפעם החמשת אלפים גילתי על בשרי שיעיש ע ד י ו
עיוור צבעים-----

דרך אגב, י ש קבוצת כדורסל בכפר הנשיא, רוב החברה כבר יודעים את חוקי היסוד
של המשחק !!!

ז ה ו ל ה ת ר א ו ת ,

א ו ר ו

ממישנתו של מסיונר

הבעיה בעולמנו היא : -

שיש בו הרבה עצב וכאב.

רבים בו בני האדם שאינם שמהים בחלקם.

לבני אדם אין די זמן

פרט לעבודה למען פרנסתם וקיומם.

אלו היה לבני אדם

זמן לחשוב

להרהר

להתבונן

ודאי היו הם מאושרים יותר

בני אדם ללא פנאי למחשבה אינם מאושרים!!

ולכן ...

עלינו לספק לאותן נפשות אומללות

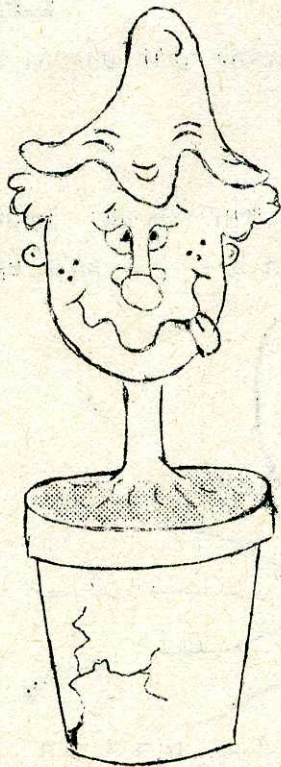
זמן רב יותר

כדי שיוכלו לחשוב, להבין בעצמם

ולראות במו עיניהם

עד כמה א י ן הם מאושרים (!!). ...

... כשאין בידם פנאי למחשבה?!!

ככה זה

א. בראשית היה "כלום" - וזה הרבה מאוד.

למעשה זה היה כל מה שהיה!

הרמוניה מושלמת.

אז הופיע הסדק הראשון בשלמות זו והוא אשר הפריד

בין "כלום" ל"משהו" כאשר אותו "משהו" הנו המודעות

הראשונה.

המודעות לאותו "כלום".

נוצר העולם הדואלי.

הסדק בשלמות הזאת הנו דרכו של "אלוהים" לאפשר לנו

לחוות את אותה שלמות.

אין לדעת את "אלוהים" ללא אותו הסדק.

ב. חזרה - לשלמות - האלוהית היא סתימת הגולל על אותו

סדק. אותו סדק המאפשר לנו להיות מודעים לשלמות.

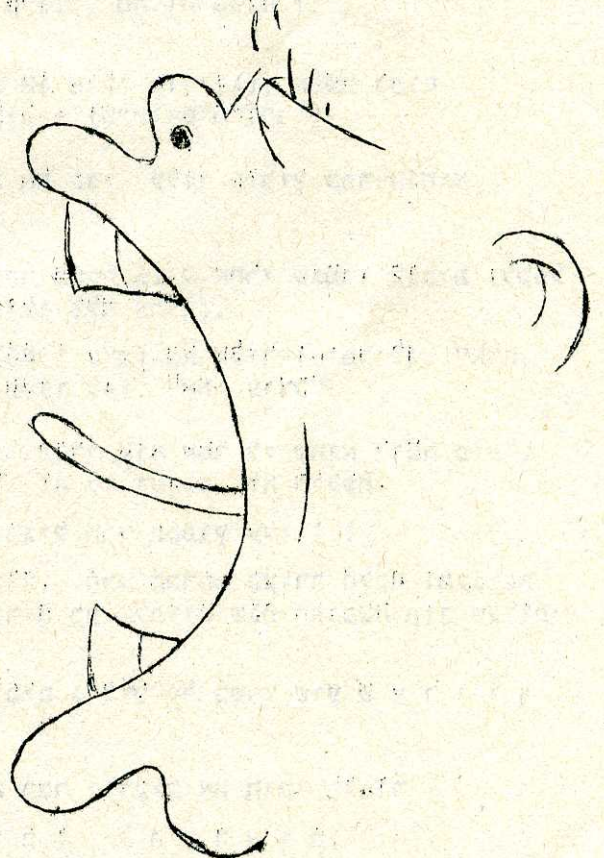
השלמות לכשעצמה כוללת בתוכה את הסדק, והסדק

מאפשר לנו להיות מודעים לשלמות. מכאן שהסדק

כולל בתוכו את השלמות.

במילים אחרות המודעות שלנו כוללת את הכלל והכלל

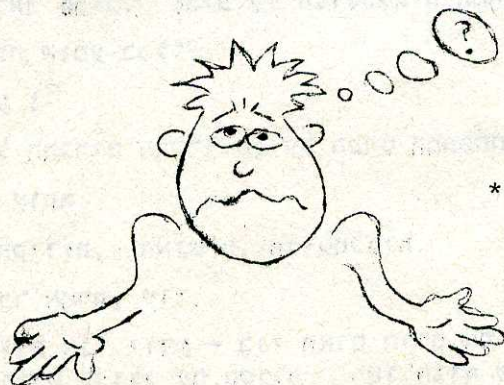
כשלעצמו כולל את המודעות שלנו.

(המשך)..... ככה זה

ד. אתם לא מבינים? - לא נורא יש כאלה
שכן מבינים. (מסכנים).

דוד א'

המודעות לחיים.
המודעות למודעות שלך.
אין זה רק לדעת - זה הרבה יותר.
לדעת שאתה מודע יוצר הפרדה בין המודעות שלך
לבינך (יעני, בינינו לבין עצמנו)
אני מודע למה שכתוב לעיל - אז מה ? !

** ** * * * * *
** ** * * * * *

ה מדור ה בר למ נ ט ר י

לחברים שלום!

מאז הגליון האחרון שרק קומץ מותיקי הישוב זוכרים אותו, החלה או שמא חלה, התערערו בקרב השורות וגברה והלכה הדרישה להוציא כתב עט אשר יוכל לתת ביטוי להגיגי ליבם ופתחון להכל פיהם של חברי המחתרת והברלמנט באשר הם.

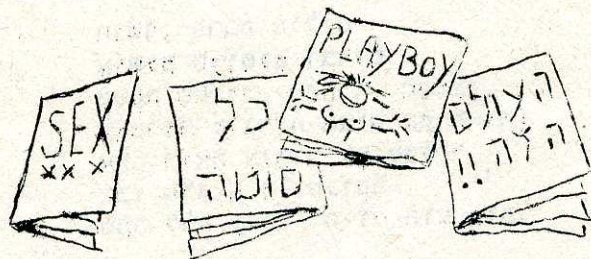
מכוון שלהווה ידוע שבארצנו הכבושה (נכבשה עם הכרוב בשנת 1935 אחר גל העליה הפולנית) שולטת "מנטאליות של אפסנויות, כלומר, הדבקת תווי זיהוי לכל פריט ותופעה שמסתובבים חופשי יותר מ-30 שניות הרי שמדור זה יופיע בצורה מוסווה.

אתה הקורא ראה עצמך כמוציא לאור (אם תרצה מוציא לחושך), כתב אחראי, סגן כתב אחראי, קצין קישור, מבקר ומגיש תה. האפשרויות הן רבות ופתוחות וכמותם גם מדור בלתי תלוי זה, אשר יהיה תלוי רק כך (או לצידך) קורא יקר !

זהו רק טבעי ששורות ראשונות אלו רואות אור בפורים חג הביצוי, ואם לא הבנת עד עכשיו אז דע לך שבימים טרופים אלו ה' פ' מוסוות בתור ב'.

בתקווה לשיתוף פעולה, ובברכת חברים, תחי הרפובליקה האיסלמית.

יו אף (שעל) נר.

- יבו, יבו, אתה שומע אותי.
תסתכל כאן סביב. סביב על הנוסטלגיה המתפוררת של הקבצנים. על הקירות המתקלפים.

יבו אתה שומע בכלל?

- אני שומע !

- תסתכל על החברים הבשרנים, על הכרס המתפתחח, על הראש המתיתם.

- כן, שחק אותה.

- על, על הקירות, האנשים, הנוסטלגיה.

- את זה כבר אמרת, עוד.

- יבו, היום אני יודע - בני האדם חיים את הרגע מעטים אלו הבונים יסודות לבנין שלהם, לכן גם נחלש הבנין עם השנים. כמו הגוף שמבקש מקלט בין ערמות בגדים, כך גם אנו ערומים אחרי קירות של בנינים.

- נכון.

- אבל לבנינים האלו אין יסודות.

- נכון, קליעה מדויקת.

- היום אני יודע, יבו, התשתית הזאת יבו, התשתית מתפוררת, מתפנה בהדרגה שלב אחר שלב לעבר גבעת האצטרובלים.

- לאן ?

- גבעת האצטרובלים יבו, זאת המספקת לנו את הנוסטלגיה של הקבצנים, את הירח החיוור, את רמת הגולן, את האצטרובלים.

- כן.

- מה כן? מה נכון? הגיד משהו, תגיד יותר, ספר משהו....

יבו אתה שומע אותי, יבו.... (הלן).

מה אומרות בכלל המילים האלו לאנשי השתיקה. (יבו ושות').

אנשי השתיקה הרובצים בבז' - עצלות עצמותיהם, עצלים המעשים, מתגמדות המחשבות, מתפוררים הזכרונות, מה זאת אומרת מילים ?

בהקשר לעצמות, בהקשר לעצלים, למעשים.

האם מוצאות דרכם בעד השתיקה, בעד הבז', בעד המסיכות והזכרונות.

מסיבה לדוגמא - חושך, הרבה מילים

אנשים שעושים דברים

משקה שחודר, משחרר, מצרצר.

(גפרור סיגריה מצית את האור)

אתה רואה ציבור לא מבוקר

יבו מרגיש די מנוקר

מחר ללא ערפל היום הוא נופל.

- יבו טוב שחזרת אתה יודע קפה זה לא פתרון

- כן.

- אתה יודע אתמול ירד גשם שלוש-ארבעים מ"מ בצל. תאמין או לא על יד גדר המערכת ראיתי חצב. האדמה בלעה בצמאון את הטיפות הגשם מפרנסת את ידידי החצבים למינהם.

אתה יודע יבו אני מסתכל צפונה לעבר השדות על הטרקטור הירוק הנאבק ברגבים החומים, מסתכל מזרחה - נהר הירדן מערב - הרים. מסתכל לשמים רואה שחור. אחרי העננים יבוא הכחול אחר כך המלאכים אחר כך "בגיו".

היכן אנו בתוך התמונה הזאת יבו, הרי לקטוף את החצב אסור, השמים רחוקים מדי, אלוהים אין! יבו, אתה שומע בכלל, יבו... (חלך).

יבוטגשנקו הזה. רק כדורסל יש לו בראש.

רונן.

מ ר י 82

עננים בשמים ופטריות ברגלים

שיר צמחוני ללא מלח

על אמא טבע ואבא אלוהים

על כיוון שישנו ולא מוטבר, ברי"ג

יום יומית מורגשת לא מורגשת

זה נכון, זה זה

ואין זה הכל פריטים פריטים

הזהה הוא האין

והדרך לישיבה כולה בעמידה

שלוש שעות בחשך שש שלוש

כן בין שתי נקודות עובדים אינסוף קווים

ואת זה יגידו לך אפילו באגד ראש פינה

וההשכל הוא פה לבירור

כל מציון שאר ירקות וגזר - לא תצא תורה

ומאגד ראש פינה בטח שלא

וכל אחד רק בשלו בשלו, בשל, בשביל

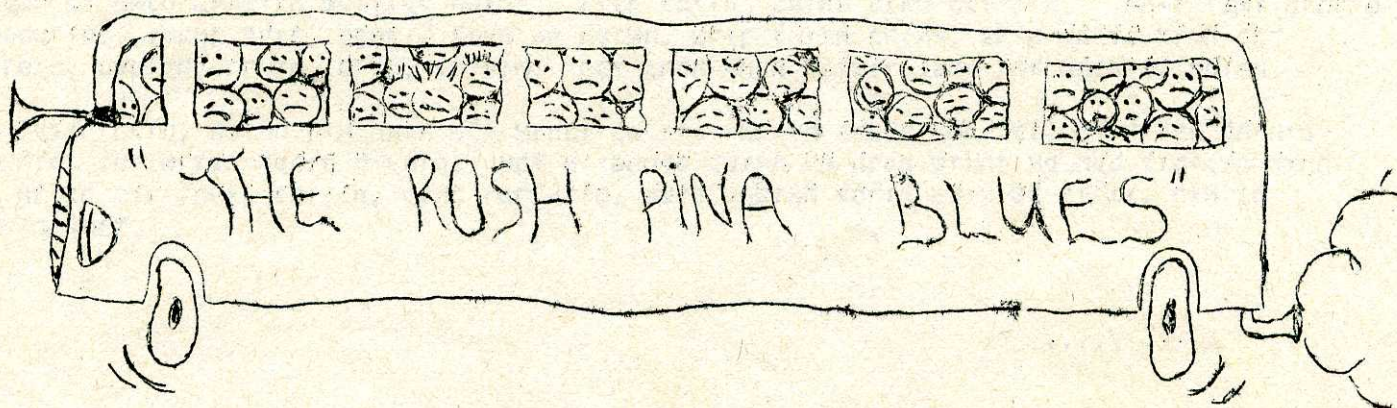
בשביל החלב

בשביל מה

מה ? !

תגיד לעדיז שלושים ושלא ישכח לשנים פר יים.

א י ת י

הם עשו זאת, סוף סוף הם עשו זאת.

לאחר כמה שנים של חוסר שימוש פונקציונלי, חזר הטלאי הצהוב לחזה היהודי. לאחר שהפכו את הכותל לדיסקוסק, את מערת-המכפלה ל"מערה החשמלית", את ארץ ישראל ל"שלמה", עכשיו הם הפכו את הטלאי הצהוב לכתם. וברקע שירה נלהבת "עוצו עצה ותופר" ו"א! נא תעקור תקוע", ועיניים בורקות של יהודים מול ה"קלגסיס הציוניים".

שעת לילה מאוחרת בתל-אביב, ישבתי בכורסה הכי טובה בדירה וחשבתי על השימושים שעושה היהודי בשואה. חלק מקורי המחשבה הולכים ונמשכים לאחר עד לבוסטון מסצ'וסטס, לדירה של יהודה ומיקי, לא רחוק מ"קנמור-סקוור". שנת '79. וברקע הדברים הדים של שיחות אודות התוכנית החדשה שזה עתה מוקרנת בטלוויזיה "שואה".

אני יושב ועוצם עיניים. ניסחתי לראות את כבא שלי צועד ערום בתוך יער של עצים גדולים ואפלים בפולין. הוא צועד לפנים, בעוד המצלמה נעה לאחור, בכדי ליצור רושם של התרחקות (ריחוק).

אחר כך קלוז-אפ אל הבור. שלושה גרמנים בצלב קרס על השרוול, משוטטים ברישול. היהודים חופרים במרץ. אחר כך נשמעת פקודה ברמקול, אני לא מבין כי זה בגרמנית. ההגידים מניחים את כלי החפירה הצידה. מתליצבים על שפת הבור, בשקט. קלוז-אפ, גרמני לוחץ על הדק כונת היריה, קלוז-אפ, אל הסיגריה השמוטה בין שפתיו, יורה צורות מדודים. היהודים נופלים לבור. קאט. (מחסום בימית, יהודי עם טלאי צהוב מזה, חייל צה"ל מן הצד השני).

כך הסרטתי את מותו של סבא. אם כי להויות על האמה, לפעמים הוא מת בסרט, בגז, לפעמים בתליה. כל כך פשוט להסריט את השואה וכאן מתחיל הפרדוקס. משום שלמעשה את השואה לא ניתן להמחז או להסריט, כי המסך האפור והקטן, או הגדול הצבעוני, הם מדיום ניטרלי. לעולם לא תוכל להריח את ריח העצמות השרופות שבקרימטוריום. וגם לא תריח את הצנאן והשתן שיפרישו המומתים מרוב חרדה. לא תראה את אברי המין שהתקשו אחר המות.

את השואה אי אפשר להעביר בפילטרים של המצלמה או התסריט, היא קיימת בסטנדרטים אחרים. ואותם אנשים שרואים בשואה רק את שיתוף הפעולה של היהודים בהריגת עצמם, משרים קו עם אלה שרואים בשואה מזון לזקיפת קומה וחומר גלם לחישון גאותנו הלאומית. משום שכשישבתי וחזיתי בשואה מוסרית, היו הפרסומות שהוקרנו כל רבע שעה - שמפו וסבון ומזון לכלבים וקרם ליופי - הפרדוקס עצמו. ואולי התכנית עצמה היתה הפרדוקס.

אבל, אמרתי לעצמי, יושב היום בארה"ב טל אמריקה, יהודי עשיר ומשפשף בכפות ידיו, משום שהתכנית "שואה" העלתה את יוקרת ישראל ברחוב, והוא ממך את התכנית.

ואולי גם, זה שאני יושב בה בבוסטון ומאונן את השואה, צריך להיות ה"כתובת שכתובה על הקיר" שלי.

(אולי הטלאי הצהוב על חולצה תוצרת לודז'ה במחסום בימית, היא כתיבת אחרת).

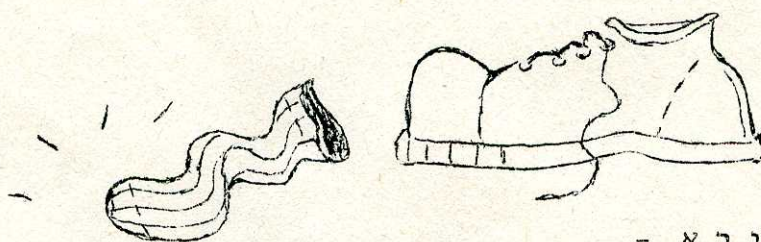
לעיתים נדמה לי שיש אנשים שרואים יופי בשואה, פני האנשים המתים לפים בזכרונם. והם שרים כשהם הולכים "אל נא תאמר הנה דרכי האחרונה".

למעשה כל האנטרפרטציות שלנו על השואה, דינן להיות כמותה סדרת טלוויזיה. תמיד יצאו הדברים סינטיים. ומכאן ברור, שבשביל לדעת את השואה, צריך להיות בשואה, צריך לתפוס אותה בכל החושים, בשמיעה, בראיה, בריח, במישוש. בכל גרסה אחת שניצור נמצא אחד מחושינו מקופח.

לא יעזור כלום, השואה היא מחזה שלא אנהנו כתבנו. השואה נכתבה בשבילנו, מי שרוצה להדחיק שידחיק ומי שרוצה לעסוק שיעסוק. אבל מי שמחפש בשואה את הדבק שיאחד את העם לזקיפות קומה עם הרובה ביד והעין בכונת, עושה דבר איום, משום שהשואה למרות שהיא של כולנו, היא גם אישית מאוד.

....(המשך) כל סוטה מארח : חשיפה עצמית על השואה

יש מאיתנו שאבד אלוהיהם בשואה ויש כאלה שמצאוהו שם. ישנם שזוקפים קומתם דווקא ביום השואה וישנם שקומתם שחה באותו היום. ישנם שבוכים בסתר, וישנם שבוכים בפרהסיה. וישנם שהולכים לרקוד ולשיר ולשמוע מוזיקה ביום השואה, משום ש"יום השואה" מוכתב מלמעלה, לא אומר כלום להם ולבריותם הרעננה. אולי מחר יהיו עצובים, אולי יהיו שלשום, אבל למה דווקא היום. אולי למרות הכל השואה היא אפיזודה בחיי העם היהודי ולא "כתובת על הקיר", אולי כל העם היהודי עצמו "הוא כתובת על הקיר". ואולי השואה באמת היא פרטית ולא אוניברסלית. ולכל אחד היתה שואתו שלו, אותה ראה דרך ארובות עיניו בזוית של 180 וחש אותה על בשרו בטמפרטורה מסוימת. על כל פנים לא נתפוס אותה ממש. משום שתמיד, תמיד כשנרצה, נוכל לצאת מהסרט הפרטי הקטן שלנו ולחזור ליום יום. ואותם אנשים שהשואה היתה יומם והיום היא לילם, חיים בשקט את השואה שלהם ורואים אחרת את הדברים. וחוץ מזה תמיד אנחנו יכולים לפתוח פלייבוי ולראות דברים יפים. אבל ישנם שלא חכולים וזהו. ד ו ד ו .

ל א נ ו ר א -

המערכת בשם כל החברים רוצה לברך את קבוצת הכדורסל שלנו, כאשר באשר הנצחון המופלא על ננסי כרם בן-זימרה. עלו והצליחו !

לאמיר בשובו אלינו וגל תכניות לשיקום המשק שבאמתחתו : שיפוץ החדר הכחול, פרוץ לאומי באזור אבן התותח, הזזת חדר האוכל.

אמנון שלוקח בקרוב פסק זמן היסטורי מהברגים, הגריז והשמן, למען מכונה משומנת לא פחות.

שמעון, רבותי עשה את זה שוב. ללא הודעה מוקדמת שחרר את הדציבל האישי שלו, משאיר אותנו ציבור האוכלים, חרשים, ונבוכים בשבילו.

יאיר דוארי כן יאיר דוארי כן יאיר דוארי כן

בני גולדברג איש נכסים הוא. לא יאומן אבל בימים טרופים אלו, כאשר מדד המחירים בעליה, הכסף הוא לא כסף, המדינה זה כבר לא כמו שהיה פעם, הבדיחות כבר לא בדיחות, מה רציתי להגיד בכלל..... לא נורא, שיהיה.

אחרון אחרון חביב לדני נמלי הנוחת בימים אלו לתדלוק באזורנו, לא נורא זה יעבור.

(כל השמות והמאורעות לא היו ולא נבראו מעולם ואם כן בטעות אז לא שווים כלום).

ר ו נ ן (שם בדוי)